

Matt y Mara

Títol original: *Matt and Mara* **Direcció:** Kazik Radwanski **Guió:** Kazik Radwanski, Samantha Chater **País:** Canadà **Durada:** 80 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama romànic
Interpretació: Deragh Campbell, Matt Johnson, Mounir Al Shami, Emma Healy...
Fotografia: Nikolay Michaylov **Distribuïdora:** Flamingo Films **Estrena a Espanya:** 18/07/2025

No recomanada per a menors de 7 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Una trobada casual porta la Mara, una jove professora d'escriptura creativa, a retrobar-se amb el Matt, autor carismàtic i d'esperit lliure del seu passat que deambula pel campus de la seva universitat. Units pels seus interessos comuns, tots dos comencen a estrènyer llaços mentre ella brega amb el seu tens matrimoni amb un músic experimental. Quan el seu marit cancel·la sobtadament els seus plans de portar la Mara a una conferència fora de la ciutat, el Matt l'acompanya en el viatge, on la pressió augmenta a poc a poc sobre la seva indefinida relació. (FilmAffinity)

CRÍTICA

La transcendència de la banalitat

[...]

La Mara (Deragh Campbell) és una escriptora i professora de literatura creativa que porta una vida corrent: mostra una erudició i una gran capacitat crítica a l'hora d'ajudar l'alumnat amb els primers projectes de novel·la i poesia; manté una relació sana i sincera amb el marit; gaudeix veient créixer la seva filla; passa temps amb els amics; i té una situació econòmica folgada. Un dia, rep a la feina la visita d'en Matt (Matt Johnson), un antic company de l'institut –i escriptor com ella– amb qui va mantenir, anys enrere, un vincle molt profund que es va anar trencant a poc a poc després que ell marxés a treballar a Nova York. Després de la primera trobada, tots dos començaran a quedar habitualment i comprovaran com, malgrat el temps transcorregut, la complicitat i sinceritat que coronaven la seva relació, lluny de desaparèixer, s'han mantingut intactes.

A partir d'aquesta senzilla premissa, el retrobament entre dues persones que no es veien des de fa anys, Radwanski construeix un relat conformat exclusivament pels moments de transició d'una existència quotidiana; aquells que, per banals, per aparentment insubstancials, solen quedar-se fora de la resta de pel·lícules. Aquí, l'el·lipsi s'utilitza precisament per castigar al fora de camp els polsos dramàtics que, en general, més importància solen tenir: no hi ha rastre, per tant, de discussions a crits, de tensions incisives i tallants com vidres trencats, de converses o silencis en què els protagonistes deixen fluir la desesperació que els provoca un dolor incontrolable o qualsevol altre problema. El que hi ha són unes escenes que, netes de qualsevol complement innecessari, caminen amb compte sobre la pell monòtona de la rutina. L'acció de la pel·lícula es desenvolupa en cafeteries a punt de tancar, descansos entre classe i classe, estones mortes al saló de casa, passejades de camí cap a una sastreria o el preàmbul.

El director mai no deixa clar quina relació van mantenir exactament els protagonistes en el passat, si hi va haver alguna cosa més enllà de l'amistat, i tampoc perd el temps a contextualitzar el públic explicant-li què ha passat abans que la cinta comencés ni insinuant què passarà una vegada que hagi acabat. La història s'obre i es tanca a la primera pàgina d'un llibre el contingut del qual mai no s'arriba a explicitar, malgrat que té un pes rellevant en la construcció emocional i intel·lectual dels personatges. Radwanski converteix les imatges en peces d'un puzzle incomplet que l'espectador ha d'emplenar interpretant les paraules i els gestos d'uns protagonistes que, sota la seguretat d'uns rostres que en realitat són màscares de les quals només es lliuren quan fingeixen interpretar un altre paper, amaguen un dolor estellat el cos del qual és pràcticament imperceptible. I al centre d'aquests edificis vitals a mig enderrocar, la certesa de l'amor en qualsevol de les seves formes és presentada com el nucli dur i emocionant d'una proposta intimista i humana fins a la medul·la, que repel·leix els girs efectistes de guió, els moments dramàtics convertits ja en clixé i els arcs de personatges per encertar a retratar el soroll silencios i efímer de la vida.

Rubén Téllez Brotons - elantepenultimomohicano.com